

ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище»

Нариси

Сторінки життя...

*Підготували
учні групи № 08-19
Роботько Діана
Михалко Анна*

ЗМІСТ

1. Червоні маки.....	2
2. Інтернаціоналіст.....	4
3. Мирний атом.....	6
4. Герої не вмирають.....	8
5. Захисник Батьківщини.....	10

Червоні маки

Весна знову постукала у шибки. Спочатку сніг несміливо звільнив землю, відкривши її теплому сонечку, а потім за пролісками та кульбабкою з'явилися й вони.

У ветерана Івана Степановича давно сивого і похиленого життям маки викликали спогади з далекої-далекі молодості, сповненої болем, неспокоєм та ненавистю. Остання давно минула, лишивши гіркий присмак, схожий на пересолену страву. Неспокійні й важкі роки теж ніби позаду, звісно порівнюючи їх із сьогодніням. Але біль так і не пройшов (залишився як горб у верблюда), його залишилося лише нести до кінця.

Колективізацію та голодомор по малолітству він не пам'ятав, точніше змусив себе забути. Мати більше за все хотіла, щоб син вийшов у люди, поїхав із села вчитися до міського училища, а щоб не було проблем взяла з нього слово мовчати: і про розстріляного батька «куркуля», і про померлих від голоду брата та сестер. Він вчився. Вчився до 22 червня, після вчився вже виживати. Війна закрутила так, що вистачить розбиратися і аналізувати десятки, а то й сотні років. Спочатку потрапив під евакуацію в Середню Азію та ще на Батьківщині побачив тактику «випаленої землі». Червона Армія підривала заводи та мости нівечила інфраструктуру, та найогидніше почала сортувати людей на гірших та кращих- хто має хати і хто ні... Він не міг стояти осторонь, просто стояти біля верстата, виготовляти зброю, він хотів битися. Та опинившись на

фронті, переконався в безглузді як самої війни, так і керівного складу військ. Бачив як нізащо гинули друзі та побратими, за найменшу непокору солдат опинявся у штрафбаті, не набагато кращим від розстрілу. В одному з боїв пораненим потрапив у полон. До кінця війни гнів у концтаборі. Перемогу, а точніше закінчення війни зустрів як і решта полонених: поляків, чехів, греків, німців... Тоді все було у маках, як і тепер. Стільки разів він бачив як розстрілювали людей кати: на одязі спочатку з'являлась чорна цятка від кулі, а згодом довкола смертельної рани розповзалася немов розквітчана червона пляма так схожа на маленьку квітку – квітку червоного маку.

Інтернаціоналіст

Я народився та виріс у цьому місті. Кожна вулиця, парк, споруда були і є свідками мого життя. Проте з роками звичні речі починають набувати нових – глибинних значень. Школа, де я навчався, така як і усі інші, та мова йтиме не про це. Так от на фасаді школи для мене висіла меморіальна дошка – воїна - інтернаціоналіста.

Чесно кажучи прізвища я не пам'ятаю і не думав про неї раніше. Просто зараз біля неї з'явилася ще одна дошка... І саме тепер вривається в мозок слово «афганці».

Політичні питання іноді здаються просто аморальними, красивими словами та лозунгами до труни відправили, мабуть, більше людей, ніж від хвороб. Політики, вирішуючи свої інтереси, чомусь посилають на бій молодих хлопців, які тільки досягли повноліття. За що саме гинули тисячі хлопців в чужій країні, ніхто сказати не може, проте можновладці використовують такі терміни, від яких стає ще прикрише і гнітюче огидно – що ти теж людина. Батьківщина направляє вас виконувати інтернаціональний обов'язок – звучить урочисто, про те сенс має такий як і лупа в печері. Розв'язує руки командирам і зав'язує цинкові труни молодим хлопцям. Їх послали в чужу країну на смерть і ми були там загарбниками, а завойовників місцеве населення не шанує, воно з ними не панькається, бо це є війна. А військові мов зерно між молотом та наковадлом пурхають білими янголами, мов листи «щастя» нещасним батькам, сповіщаючи, що їх

дитина, захищаючи не свій мир, мужньо загинула і ніколи вже не вернеться додому. Згадалося нарешті прізвище, а ще батьки того хлопця і їх вічно сумні й невеселі очі. Хочеться, щоб ми завжди думали і робили такі вчинки, які б не завдавали прикрощів не тільки нашим близьким та рідним. В країні, світі взагалі призводили до мирного діалогу, обдуманого співіснування усіх народів. Тоді зникне сама ідея заборгованості і виконання інтернаціонального боргу яскравим прикладом якого став вкотре Афганістан.

Мирний атом

Микола лежав вже другий тиждень, з лікарні його виписали ще в середу. Виписали... виписали помирати. Дружина поралася на вулиці: крутила кропиву, запарила свині, збігала на грядки, замісила хліб; проте її очі нагадували два струмки- з них нескінченно капали великі прозорі сльози. Вона не могла та й не хотіла їх спиняти, вони трохи чимось полегшували біль від очікування чогось непоправного і страшного. А від того, що воно було невидимим та лихим, ставало моторошно на самоті.

Микола був кіномеханіком, а в армії служив водієм. Він був, як кажуть люди, збитим, любив жартувати і трохи випити на свята.

Про аварію у Чорнобилі до 9 травня ніхто й не знав, комуністи усе приховували для проведення травневих свят, а потім почався гвалт. Військкомати, заводи, контори – усі мов сказалися – катастрофа. Тоді сповістили про перших загиблих – це були пожежники. Коротко і лаконічно – під час виконання. Скільки людей можна було б врятувати, не довести до інвалідності. Ще мудрий Шевченко писав «і ненароджених можна було зарадити і врятувати». Нас дурили, а ми вірили. Ніколи не вірте керівникам і начальникам: по-перше, довше проживете, по-друге, не будете потім шукати крайнього.

На роботу прийшла повістка й Миколі, впродовж 12 годин він як військовозобов'язаний вже вів автоцистерну. Він ще якось у «робі» вискочив і допоміг кидати шматки графіту. Днів за десять він «згорів» як кажуть потім. Отримав величезну дозу радіації, в нас

так «не видно – значить безпечно». Дозиметри – хто їх тоді бачив, це тепер маслюк, білий - спочатку помірвав, потім у кошик поклав.

В лікарні Миколу звичайно оглянули, пігулки виписали і відпустили, а дружині сказали: «готуйтеся ховати» і віддали те, що залишилося від її чоловіка. Він схуд рази у два, обличчя було не жовтим, не білим, воно було чорним з запалими очима, білки у напівтемряві наче світилися, підкреслюючи мабуть закінчення життя.

Усе це відбувалося понад тридцять років тому, навіть школярі спокійно кажуть «уран», «цезій», «ізотоп» без холоду по спині. В новинах час від часу оповідають про пожежі чи НС у «зоні відчуження». Не згадується, бо забуто про виселення Прип'яті та десятків малих та великих сіл. Чорнобиль закрили, обкрутили колючим дротом і зробили отруйним пам'ятником на 24 тисячі років, бо раніше не вивітриться. Реактор накрили саркофагом – вручну десятками тисяч простих людей, які як не одразу, то поступово майже всі померли. В одному ряду Хіросіма, Чорнобиль, Фукусіма – хто далі?

А що ж Микола? Днів за п'ять він попросив миску гречки з молоком, дружина аж руками сплеснула – думала, що остання воля. Він одужав, поправився, вже поховав і дружину, і сина. Навіть онука. І як після цього не вірити в диво?

Герої не вмирають

Перший майдан, якщо не рахувати студентські виступи на граніті проти Кравчука, назрівав, довго, без поспіху, але назрівав. Останньою крапкою стали «каруселі» автобусів за Януковича. Тобто проплачені підставні виборці з неконтрольованою кількістю прикріплених талонів за допомогою яких людина могла проголосувати де завгодно. Вибравши Ющенко, всі сподівалися, навіть вірили, що заживем. Злочинність з вулиць перейшла в кабінети. Двічі судимий Янукович став президентом і головнокомандувачем.

Самодержці не йдуть з посад, вони або вмирають, або їх скидають опоненти. Кінець 2013 р. урвав терпець молоді України, вони осмілилися провести пікет незгоди на дії керманічів країни. Їх розганяв «Беркут», майдан вмивався кров'ю. На ранах Київ здригнувся, а за ним і вся Україна. Цього не було, мабуть, з часів навали татарської орди. З бань Київської Лаври лунав набат, це не інстаграм, не фейсбук, це диво з'явилося за тисячі років до Інтернету. Всі, хто його чув, кидали усе і ринули на Майдан.

Так почалася нова сторінка країни – кривава, жорстока, проте вкрай необхідна. Жити без страху і казати в голос думки – все, чого спочатку хотіли протестуючі, не було розділення на українців та іноземців. Найстрашнішими були кілька останніх днів після невдалого штурму укріплень Майдану та втечі президента – людей розстрілювали з автоматичної зброї та снайпери. Кількість наближалась до сотні – саме тоді й виникло словосполучення «Небесна сотня». Їх

понівечених, розстріляних проносили усім майданом повз сотні тисяч людей під пісню «Пливе кача». З тих пір під неї ховають усіх героїв. Ховають, бо йде війна. Окупований Крим та Донбас ховають – ТАК! Але герої не вмирають!!!

Захисник Батьківщини

Є така професія Батьківщину захищати. Слухати – це трохи наївно, бо звучить якось по-дитячому. Звучало до 2014 року.

Спитайте людей по світу, що вони знають про Україну – борщ, сало, Шевченко, козак. Козак від тюркського – вільна людина, той, хто не хоче коритися бозна-кому. У вільного війська було виборче право і своя конституція раніше, ніж у більшості країн світу. Вони охороняли народ і той прославляв своїх рятівників. Насправді саме козацтво виникло не на порожньому місці, а плавно збагачувалися від арійських племен до скіфських, потім мало піднесення за часів Київських князів і розквіт за Богдана Хмельницького. Багато в кого з нас тече козацька бунтівна кров. І до речі, не тільки від території сучасної України, але й Кубані, сучасних земель Курської, Брянської та ряду інших регіонів Європи.

Війна, яка почалась у 2014 році з Росією, насправді ніколи не закінчувалася, а триває вже 300 років і в певний період люди згуртовуються та дають адекватну відсіч. Складнощі виникають, як не прикро, у керівному складі, як державі, так і в війську зокрема.

Хто ж такі учасники АТО чи по новому ООС? По-перше, це військові - за покликанням охороняють, захищають наш спокій; люди, які прагнуть захистити існуючий лад у важку днину. І це не тільки люди, в руках яких зброя: це волонтери, це медики, це просто небайдужі. Масовість акцій на підтримку війська вражає, особливо на початок війни. Окремо, звичайно треба сказати про родини тих, хто на лінії фронту.

Чоловіків вдома немає вже п'ять років, діти ростуть без батьків, сиротами стали тисячі доньок і синів України. Батьківщина втратила не тільки 15000 вбитих та великі території, вона продовжує втрачати найкращих своїх дітей. І це продовжується щодня, щоночі, щогодини. Усі ми, хто не несе варту в окопі чи бліндажі, маємо, як і колись за козацтво, спільно зрощувати пагони свободи та віри, дбати за підростаючими нащадками загиблих та скалічених війною почесних громадян, цвіту нації, таким чином, віддаючи їм втрачене здоров'я, й бо навіть покладеним на вівтар Батьківщини власним життям.